

שתי הגופות מוטלות על הארץ - חוקרי המ'שטרה והפאתולוג פותחים בחקירה

היו גם נסיעות עבודה. בשנתיים האחרונות הוא הכין ביסודיות רבה את פרויקט הכפר הטיבעי שלו והקים שלוש חברות אשר עסקו ביבוא. חברה אחת יבאה לארץ מכשיר אלקטרוני מיוחד המכריח עכברים וחולדות משדות. צה"ל התעניין במכשיר שייבא אורי, ערך בו בדיקות ועמד להזמין כמות גדולה שלו. החברה השנייה עסקה ביבוא מוצרי מזון טיבעוניים ואילו החברה השלישית ייבאה לארץ סבונים ומוצרי קוסמטיקה העשויים מחומרים טבעיים.

במשך שלוש עשרה שנות עבודתה בר אל-על, מהן חמש השנים שבהן היתה הדסה נשואה לאורי, היא לא הפסידה אף טיפה אחת, גם כשהיה לה חום גבוה היא היתה יוצאת לטיסה, סיפרה השבוע דיילת ידידה של הדסה, במשך 13 שנה לא וביום הרביעי האחרון כן.

נראה כי הדסה ואורי החליטו לנסוע שוב לשטח שאותו בחרו כדי להקים עליו את הכפר הטיבעוני. לשבוע הבא הם קבעו עם ראש המועצה המקומית לכיש, כי יביאו אליו את המשקיע שלהם מארצות הברית, אשר היה צריך להגיע לארץ, וכנראה רצו להיות שלמים עם החלטתם לגבי האתר ולוותר אפילו על הטיסה של הדסה. אורי והדסה אהבו את האיזור בן 500 הדונם שאותו בחרו עבור הפרוייקט שלהם שעמד בפני מימושו. היו להם סיבות רבות לאהוב אותו ועוד סיבה אחת. אחת החברות שבאיזור נקראת חירבת ברק, וייתכן שבני הזוג ראו בכך אצבע מכוונת משמיים.

"הם מתו ביחד", אומרת אימו של אורי, "וזה אולי טוב, אם היה מת רק אחד מהם, השני לא היה מצליח להחזיק מעמד בלעדו". ואילו אחד מחוקרי המ'שטרה מוסיף: "לא רק שהם מתו ביחד, הם נהרגו מאותה הסיבה". לבני משפחתו של אורי יש לכך משמעות רבה. "היו כאלה שכינו אותם רומיאו ויוליה, היו כאלה שכינו אותם כף וכפפה. הם השלימו אחד את השני, אהבו זה את זה, לא נפרדו לדקה, כאשר לא היו מוכרחים בגלל הטיסה של הדסה. תענוג היה לראות אותם ביחד, במשך שעות הם היו מטיילים בי לילה, ברחובות יד ביד, במשך שעות הם היו יושבים מול צמח, ממתנינים עד שעליו ייפתחו, כדי לצלם אותו, כל אחד כמצלמה שלו. במיטבה שלהם היו שני כסאות גבוהים ליד מושכת השיש, הם היו מבשלים ביחד. היא חותכת את הירקות והוא מבשל. היא אופה והוא מטגן. הם עשו הכל ביחד והכל באהבה."

אך אז אפשר היה ללמוד מדעים אלה רק לתואר שני, ואורי פנה ללמוד אלקטרוניקה. כעבור שנתיים נמאסו עליו לימודי האלקטרוניקה והוא החליט להתגייס. אחרי קורס הקצינים הגיעה מילחמת יום-הכיפורים שבה לחם אורי בחזית המרכז. אחרי המלחמה נשאר לשרת במימשל הצבאי בשכם, שם גם הכיר את אלוף פיקוד המרכז עוזי נרקיס.

בין האלוף לסגן הצעיר נקשרו ידידות עמוקה והערכה הדדית. כאשר השתחרר נרקיס מצה"ל ועבר לעבוד במחלקת העלייה והקליטה של הסוכנות היהודית, השתחרר גם אורי, ועבר לעבוד עם נרקיס כדובר. אז הכיר אורי את מיקצוע העיתונאות מצידו האחר, מנקודת המבט של הדובר, והחליט לעסוק במיקצוע זה. הוא התקבל לעבודה כצהרון ידיעות אחרונות, עלה במהירות רבה בשלבים השונים של עבר דת העיתון והפך אחד מעורכי הלילה שלו.

באותה תקופה הכיר אורי את הדסה, אז כבר היתה הדסה בעלת הגוף התמיך והשיער הארוך הגולש, דיילת ותיקה באליעל, הדסה ילידת הודו, בת לעדת בני ישראל, הגיעה לארץ כשהיתה ילדה קטנה עם הוריה ישר לקיבוץ גשר הזית. אחרי שנים אחדות בקיבוץ הביעו הוריה כי אינם יכולים להתאקלם בו, ועברו להתגורר בלוד כשהאב מתחיל לעבוד בתעשייה האווירית. הדסה סרבה לוותר בקלות על חיי הקיבוץ ונשארה שם עוד שנתיים, אולם אחר-כך חזרה לבית הוריה.

אחרי שהשתחררה מצה"ל התחילה הדסה לעבוד כדיילת אוויר באליעל. כשנתיים לפני מלחמת יום-הכיפורים היא פגשה במסיבה את אורי. מאז היו השניים ביחד. אחרי תקופה קצרה של היכרות הם עברו להתגורר זה עם זה, ואחרי שאורי שוחרר משירותו הצבאי הם נישאו.

הדסה המשיכה לעבוד באליעל. היא ניסתה לשלב את עבודתה עם כמשה שאפשר עם חיי המשפחה שלה. כאשר היתה בארץ, כשרב אורי לצאת מהבית, אפילו לסבא וסבתא שלו, שגרים בנתניה, הוא לא רצה לנסוע לבקר כשהדסה היתה בטיסה. סיפרה השבוע אימו, "הוא תמיד היה אומר, נחכה עד שהדסה תחזור".

אורי הירבה לנסוע עם הדסה לחוץ לארץ. כמה מנסיעותיהם היו נסיעות טיול, כמו הנסיעה להודו שבה פגש אורי הראשונה את בני משפחתה של הדסה מאלה שלא עלו לארץ, או נסיעתם האחרונה לספרד לפני כחודשיים. אולם לאורי

לאנשי החברה להגנת הטבע כי הוא "מצפצף" עליהם, אף הפריש חלק מציד יומו ותלה את גוויות החיות על השלטים האוסרים על הציד.

גודוביץ הבחין באחד הציידים המסתובב בשטח ורצה לעצרו. אולם אותו צייד, שהוא בלתי ידוע עדיין, פתח עליו באש. רק בנס הצליח גודוביץ להינצל מכדורי רובי הצייד של הצייד ולהשיב אש בעוזי שאותו נשא.

אורי ברק לא נשא עליו נשק כמו גודוביץ, למרות שהכיר היטב כלי-נשק. מלחמת יום-הכיפורים עברה אליו באוגדה של ברק. אורי עצמו נפצע בביטו במילי-חמה וראה כיצד רבים מידידי הלווחמים נופלים או נפצעים. במהלכה של המילי-חמה הועלה אורי על-ידי ברק לדרגת סרן. אולם המלחמה, "עשתה משהו" לאורי. הוא חזר ממנה רגוז ונועם. "אצלנו בבית הוא קיבל חינוך לאהוב את המולדת, לאהוב את צה"ל", סיפרה השבוע אימו רחל, "אבל כשהוא חזר מהמלחמה הכל היה ממוטט אצלו. הוא הבין כמה היה הביזיון גדול והפך להיות כמעט צפיפסט".

אורי נולד, חצי שעה לפני שהתחלפה השנה, "כפי שמספרת אימו, ב-31 לדצמבר בר 1944", בבית-החולים הדסה על הר הצופים בירושלים. הוא נקרא על שם אחד מהקורבנות של מישפחת ברק במלחמת ישראל, דודו אוריאל שנפל בשירות ה"פלמ"ח במלחמת העולם השנייה. במילי-חמת העצמאות פונו אורי ואמו מירושלים, כאשר האב עזר לאימו ממשך להילחם בבית רח. אחרי המלחמה הצטרף האב למישי פחתו שבתל-אביב ומאז, עד לפני שנים אחדות עת עברו בני-הזוג ברק להרצליה, גרה המישפחה בתל-אביב.

ידידות

עמוקה

מורי בית-הספר לזוגמה זוכרים עדיין את אורי. "הוא היה תלמיד מצטיין, מן גאון כזה קטן", סיפרה השבוע אחת ממורותיו מאז, "בשעורים רבים הוא לא היה משתתף, הוא פשוט הקדים את הכיתה וידע החומר, אז שיחררנו אותו משעורים רבים". את לימודי התיכון למד אורי בעירוני א' בתל-אביב וסיים את לימודיו בגיל שבע עשרה וחצי. צה"ל איפשר לאורי ללכת ללמוד במיסי-גרת העתודה האקדמית, במקום להתגייס מייד. אורי רצה ללמוד את מדעי הגרעין,

מנסה לחקור בכל אחד מהכיוונים. את הגירסה כי היה זה איש פת"ח רוחים כמה מהחוקרים. בכל מערכת החבלות שנעשו בארץ לא השתמשו המחבלים אף פעם ברובי ציד. זה נשק בלתי נוח להם.

לגבי הגירסה השנייה כי היה זה שודר, קיימות כמה עובדות הדוחות אותה. אומנם מי שרצח את בני הזוג נטל חפצי ערך, אולם סימנים אחדים מעידים על כך שזה לא היה שוד דרכים, סוג השוד המתוכנן היחיד היכול להיות באיזור זה. העובדה שהרוצח לא לקח את המכונית, אף היא מחזקת את הסותרים אפשרות זו.

הצייד

פתח באש

כאשר צוות החקירה התעסק בי חייהם של בני הזוג, הם הבינו כי האפשרות השלישית, עולם התחתון או סמים, אינה מתקבלת על הדעת. בשנים האחרונות הפכו אורי והדסה ברק טבעו-נים. תורת היוגה אותה הם למדו, הביאה את בני-הזוג אל הקבלה ואל היהדות. אורי, מי שהיה לפני שנים רבות דמות ידועה בבורסת החתיכים של רחוב דיזנגוף בתל-אביב, והדסה, דיילת ותיקה שכבר ראתה את העולם הגדול, התחילו לנהל בתורשים האחרונים אורח חיים דתי. הדסה נהגה להדליק נרות, אורי קרא את המסורת השבוע והחל מתבל את מישפטיו במילים מהמיקרא, ואף לא הסיר את כובעו מעל ראשו. הוא והדסה נרשמו לקורס בקבלה. סמים אינם מתיישבים עם האמונה ועם אורח-החיים הדתי. גם לגבי מגע עם העיר לם התחתון החליטו חוקרי המ'שטרה כי הוא בלתי אפשרי. אורי והדסה מעולם לא היו קשורים עם משהו מעולם הפשע. שניהם התפרנסו יפה ושניהם הלמו אותו החלום. חלום הקמת ישוב כפרי, אשר יהיה מבוסס כולו על טהרת הטבע ועל טהרת הסביבה, ישוב שיהיה כפר ומלון של טיבעונים ולידו מיפעלי יצור מזון טיבעוני, "ממש כמו במיקרא". וכן בוטני גדול, חלום זה אינו משתלב עם קשר כלשהו עם עולם הפשע.

אט-אט נראה כי האפשרות הרביעית, היא בינתיים המציאותית ביותר. שבוע לפני הרצח, טייל באותה סביבה שלמה גודוביץ, איש החבורה להגנת הטבע, גודר ביד ידע כי באיזור מסתובבים ציידים ללא רישיון הפוגעים בכל בעל-חיים הנקרה על דרכם. אחד מהם, אשר רצה "להראות"